

У пошані
до піонерів —
лицем
до молоді!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J. 07308
434-0237
434-0307
УНІОС: 435-8746
Тел. в Нью-Йорку:
BARDY 7-4125
УНІОС: BARDY 7-4397

PIK LXXVIII. No. 105.

TWO SECTIONS (SECTION I)

ДЖЕРСІ СІТІ І НЬО ЙОРК

СУБОТА, 5-го ЧЕРВНЯ (JUNE) 1971

Ч. 105.

VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 4 червня 1971

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ЗАЯВИВ, що він волів би, щоб найбільш Республіканська Номінаційна Конвенція відбулася в Сан Дієго в Каліфорнії. Досі оголошилися були як господарі для Республіканської Конвенції Чикаго, Сан Франциско, Гюстон і Маямі Біч. Місто Сан Дієго зголосилося на господаря Конвенції на пропозицію Білого Дому, бо Президент бажав собі, щоб Конвенція була недалеко від його вакаційного Білого Дому в Сан Клементе. Демократи мають відбудати Конвенцію в Маямі Біч, нездалеко Президентського дому в Кі Біскей, але флоридське місто пропонує дати Конвенції тільки 400,000 доларів, а інші міста звичайно жертвують на партійні цілі з приводу Конвенції 800,000 доларів.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ПРАВИЛ відкинула республіканський внесок на збільшення суми видатків на телевізійні й радіові реклами під час виборчої кампанії в 1972 році. Минулого року президент Ніксон не підписав законопроект, згідно з яким кожна партія могла б видати на ці реклами найбільше 5.1 мільйона доларів. В 1968 році республіканці витратили були на радіові й телевізійні кампанії 12.7 мільйона. Тепер демократи пропонують висоту цієї суми — 6.9 мільйона, а республіканці 9.7 мільйона.

37-РІЧНИЙ РОБІТНИЧИЙ ПОСЕРЕДНИК Хуан В. Корона, заарештований за збирання в місцевості Юба Сіті в Каліфорнії, заявив у суді, куди його привезли з'являючись, що він не признається до вини. Корона був в товаристві адвоката, якого йому визначив суд. Досі знайдено тіла 24-ох заможованих осіб, яких мав збити Корона, батько чотирьох дітей. Судовий урядовець Рой Дін Вайткер дістав вже понад 300 листів із запитаннями про привітання заможованих в каліфорнійському суді.

СТАРШІ ЛЮДИ ПРИГЛАДЮЮТЬ СОБИ сенсацію, яка здивувала була цілий світ, бо заступник тоді всесвітнього Гітлера Рудольф Гесс 10 травня 1941 року виїхав був до Великої Британії. Гесс виїхав із летища біля Мюнхену і причалив в Шотландії. Про цю подію тепер з'явилися дві американські книжки. Дж. Берклард Гаттон видав книжку "Гесс. Людина та її місія". Автор твердить, що Гесс втік був до Англії з дозволу Гітлера, який перед атакою на СССР хотів порозумітися з Великою Британією в справі володіння над Європою. Джеймс Даглас Гемілтон в книжці "Мотиви Гесса" гадає, що Гітлер не знав про виїзд Гесса, який діяв під впливом свого професора Карла Гавсгофера, що мав вплив і на Гітлерів твір "Майн Кампф".

ФАХІВЦІ ДОРАДЖУЮТЬ БАТЬКАМ та вихованкам звертати увагу на те, що деякі діти дуже вразливі під час кінцевих екзаменів, що відбуваються при кінці шкільного року, і тому деколи цим студентам не вдаються іспити, хоч вони дуже добре знають матеріал. Професори д-р Майкл Конвей і д-р Александер Гани твердять, що одна третя тих, що "перепалили" при здавці, зробили це тому, що були чуттєво зворушені так, що не могли писати, думати, а деколи навіть ходити.

У СВІТІ

МОСКОВСЬКІ ГАЗЕТИ "ПРАВДА" І "ІЗВЕСТІЯ" скритикували Уряд ЗСА за його намагання налагодити країні зв'язки з арабським світом, зокрема з Єгиптом, і мирно подогодити конфлікт на Середньому Сході. В газетних статтях сказано, що ЗСА намагаються вбити клім між Єгиптом і СРСР, хоча останнім часом американська дипломатія значно зменшила інтенсивність своєї праці в тому районі світу. Деякі західні дипломати припускають, що СССР буде намагатися за всяку ціну не допустити до покращання взаємин між ЗСА і Єгиптом.

НА ЗІЗДІ МІЖНАРОДНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ в ЖЕНЕВІ совєтський представник Іван Горюшкін запропонував проти того, що на голову з'їзду обрано не члена якоїсь урядової делегації, а звичайного представника-репрезентанта французької промисловості П'єра Валіа-а. Міжнародна Організація Праці належить до інституцій ООН. Горюшкін, виступаючи від імені "країн соціалістичного блоку", крім Румунії, виявив тим острах, що до провду Міжнародної Організації Праці можуть прийти звичайні діла, а не контрольовані офіційні члени "державних делегацій".

У НИЖНІЙ ПАЛАТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ В САЙГОНІ репрезентант Нгуєн Дак Дан домагався, щоб уряд Південного В'єтнаму допустив більшу кількість кандидатів у вибори. Щоб скріпити свою вимогу, він витягнув гранату й погрожував, що зриве сам себе, якщо прохання не буде виконане. Після гранати витягнув же й пістолет, але сусідні представники встигли-реши розв'язати нервового діяча. Сенат відкинув таку пропозицію.

АМЕРИКАНСЬКЕ ВІСЬКОВЕ КОМАНДУВАННЯ В ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ надрукувало понад 6 мільярдів листівок, що їх розкидають з літаків над територіями, захопленими ворогом. У листівках закликається північних в'єтнамців та воїнів В'єтконгу переходити на бік законного уряду Південного В'єтнаму, а цивільне населення попереджається, щоб воно не втручалось у військові справи. Фахівці вважають, що такі листівки виконують дуже важливу роль в психологічній війні з комуністичними інтервентами. Але в деяких місцях літаки скидають їх надто багато, як це сталося над селом, де живе тільки 125 людей — там скинули майже 100 000 листівок.

ПРЕМ'ЄР ЄГИПТУ АНВАР ЕЛЬ-САЛАТ ЗВІТУВАВ перед Народною Асамблеєю в Каїрі, що звався раніше Національною Асамблеєю, про підписаний тиждень тому "договір дружби" між Єгиптом і СССР. Він підкреслював особливо важливе значення військової допомоги СССР, в тому й у "вишколюванні воїнів, як користуватися модерною зброєю".

РЕЧНИКИ СВІТОВОЇ ЖИВІСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ в ЗСА "Бнай Брит" прибули до Риму і мали аудієнцію з Папою Павлом VI-им. Вони прохали його, щоб Ватикан виступив в обороні людських прав живих у Совєтському Союзі. Папа Павло VI-ий прийняв делегацію живих дуже тепло, але нічого конкретного їм не пообіцяв.

НА НАРАДАХ ДЕРЖАВ ПІВНІЧНО-АТЛАНТИЧНОГО ПАКТУ генеральний секретар НАТО Макліо Брозіо сказав у Лісабоні, що совєтська пропозиція про зменшення кількості військ в Європі вимагає "докладного дальшого вивчення". Брозіо сказав, що не може бути мови про зменшення кількості військ без взаємоконтролю.

Конгрес схвалив законопроект про об'єднання кількох добровільних агенцій

Вашингтон. — 3-го червня Конгрес закінчив законодатну працю про об'єднання добровільних агенцій в одну урядову агенцію, що зватися "Акція", коли Сенат більшістю 54-ох до 29-ох голосів схвалив внесення през. Р. М. Ніксоном законопроект про об'єднання таких агенцій, як Корпус Миру, ВІСТА, Програма пенсіонерів старших добровільців та ще кількох інших агенцій, які в більшості виникли були за президенту Дж. Ф. Кеннеді і Линдона В. Джансона. Корпус Миру почав діяти за президентури Дж. Кеннеді. ВІСТА (Добро-

Ніксон пропонує давати 50,000 доларів родині вбитого поліцейського

Вашингтон. — Президент Ніксон запропонував, щоб із державних фондів видати по 50,000 доларів родині кожного поліцейського, вбитого під час виконання служби. Про це повідомив головний прокуратор Джам Н. Мітчелл після конференції шефів поліції, що відбулася в Білому Дому, на якій був і директор Федеральної Бюро Інвестицій Едгар Гувер. Проти урядової пропозиції виступили конгресмени Андрю Дженкобе, демократ з Індіани, який пригадав, що він в 1968 році вніс був законопроект, щоб вдова по вбитому поліцейському діставала пенсію у висоті 40 відсотків його платні, і щоб кожна дітина вбитого поліцейського діставала по 15 відсотків платні свого батька. Уряд президента Ніксона був проти цього проєкту в 1969 році, кажучи, що це було б зміщенням у правах вдови, а тепер сам Уряд вимушений в ці права, бо кожний штат має якийсь свій закон в справі допомоги родинам вбитих у службі поліцейських. Та головний прокуратор одночасно повідомив, що Ніксон проти того, щоб схвалювати гостріший закон про контроль над продажем ручної пальної зброї. Представники поліції домагались заборони продавати револьвери, бо злочинці ручною пальною зброєю вбивають поліцейських. Уряд твердить, що треба випробувати закон про контроль зброї з 1968 року.

На сходах до шпиталю знайдено двох юнаків, які згинули від наркотиків

Нью Йорк. — На сходах шпиталю в Квінсі знайдено 16 річну дівчину Маргарет Голуб і 22 річного Фредеріка Крафта неживими, і пізніше стверджено, що вони померли внаслідок споживання героїну. Історія цих жертв наркотиків така: Хтось телефонував до шпиталю Ст. Джана на Квінсі в Нью Йорку о год. 4:30 по півночі і повідомляв, що треба негайно поспішити з допомогою двома молодим людям, які важко хворі. Повідомлення також і поліцію, але коли з'явилися на сходах шпиталю допомога і поліція, то можна було ствердити смерть обидвох жертв наркотиків. Виявилося, що брат 16 річної дівчини Маргарет 20 річний Пітер вмер від наркотиків три або чотири тижні тому. Інший її брат Джам був врятований від смерті ятою грозила від спожиття багато героїну. Фредерік Крафт був заарештований три тижні тому за продаж героїну. Повищий випадок показує, як цілі родини гинуть від наркотиків.

Чіле зміцнює співпрацю з блоком комуністичних країн

У Москві перебував делегация з південно-американських країн Чіле, на чолі з міністром внутрішніх справ Клодіо Алмейдою, прихильником співпраці з СССР та іншими країнами "соціалістичної співдружності". Хоча міністер внутрішніх справ не з міністром торгівлі, однак Алмейда займається назовні тільки економічними справами. Він попросив технічної допомоги від СССР для Чіле, має підписати торговельний договір між Чіле і СССР, що вже існує.

Д-р Орест Попович віце-першуну двох шахових клубів

Нью Йорк. — Змагаючись рівночасно у фінальних турнірах за цьогорічні першості двох ньюйоркських шахових клубів Менгеттен і Маршала д-р Попович здобув друге місце в обох цих престижних чемпіонатах. В клубі Менгеттен, що вважається безконкурентно найсильнішим в ЗСА, український майстер провадив впродовж цілого турніру, здобуваючи після восьми кругів максимальну перевагу тонок 7:1. Наявля, дві із цих здобутих тонок були уважені, коли два шахісти перемажені д-ром Поповичем виступили з турніру. В додатку, під кінець турніру такі діалоги в знаки перетворення спричиняли чотиримісячною боротьбою в двох тяжких турнірах, і в останній рунді д-р

Ганой відмовляється прийняти тринадцять своїх військовополонених

Париж. — Представник Північного В'єтнаму повідомив у Парижі, що його уряд скасував усі попередні домовленості про перебрання хворих і покалічених військовополонених з Південного В'єтнаму, бо лише 13 із 570 осіб згодилися до репатріації. Таке повідомлення було зроблене в той час, коли 13 північно-в'єтнамських полонених-поворотців уже були в морі, впливши з Данангу в Південному В'єтнамі в напрямку 17-ї паралелі, кращу організацію праці тих усіх, що добровільно хочуть працювати для загального блага. Офіційна північно-в'єтнамська пресова агенція

Понад 2 000 людей померли від холери в Індії, пошесть поширюється

Нью Делі. — З урядових індуських кіл повідомляють, що в таборах бенгальських втікачів із Східного Пакистану за один тиждень померли 2 000 людей від холери і що та епідемія поширюється. Неофіційні джерела подають значно вищі цифри смертності серед втікачів із Східного Пакистану, де недавно точились бої і переслідуванням бенгальців масово втікали на індуську територію. Вважають, що за останні місяці на території Індії перейшли кругло чотири мільйони бенгальців, уникаючи переслідувань в пакистанській армії, яка від березня ц. р. провадить боротьбу проти національного бенгальського руху за незалежність. Міністер здоров'я Індії повідомив, що можна очікувати дуже високої смертності в таборах біженців, аж до 40-50 000 осіб вже через кілька днів. Індія прохає уряди всіх країн, щоб негайно прислали допомогу медикаментами, харчами тощо. Маси бенгальських втікачів залишають їхні тісні й брудні тимчасові табори поблизу кордону з Пакистаном і посуваються вглиб Індії, на місці Калькутти, що нараховує всім мільйонів жителів. Припускають, що яких 50-000 бенгальських втікачів уже опинилися в Калькуті.

В Москві відбулася урочиста інтронізація патріарха Пімена з участю дипломатів, в тому числі й кардинала Віллебрандса

Москва. — В середу 3-го червня ц. р. тут у Богоявленському соборі відбулася інтронізація новопроголошеного "Патріарха Московського і всієї Русі" Пімена. Відбулася інтронізація серед невеличкої пишноти і майже середньовічного блиску — золота риз і ікон, дорогоцінного каміння і безлічі світел. В урочистості взяло участь яких 5 000 осіб, в тому числі сотки церковних достоянників із закордону, між ними президент Кипру архієпископ Макаріос. Після закінчення церемонії нового патріарха вітали закордонні дипломати, між ними репрезентант Папи Павла VI кардинал Ян Віллебрандс і генеральний секретар Світової Ради Церков д-р Юджин Карсон Блейк. Під час прийняття, що відбулося опісля в одному з московських готелів, патріарх Пімен дякував усім за участь, підтверджував лояльність і співпрацю оточеної ним "Руської Православної Церкви" із совєтським режимом.

Повідомляють, що Новотного поновили в членстві компартії

Прага. — За одержаними тут інформаціями з комуністичних кіл, Антонін Новотний, колишній провідник чехословацької компартії і президент Чехо-Словацької Республіки, який був виключений із компартії в травні 1968 року в час проведення А. Дубчеком реформ за організування сталінських монстрпроцесів в 1950-

при чому більшість учасників були майстрами. Щоб бути допущеним до фіналу в Клубі Менгеттен, шахісти не-майстри мусять успішно перейти через два виборкові турніри, а майстри звичайно через один. Д-р О. Попович був допущений просто до фіналу з огляду на здобуте ним третє місце у минулому роціному чемпіонаті. В клубі Маршала лише не-майстри мусять перейти через один кваліфікаційний турнір перед фіналом.

Українці в Англії відзначають 50-ліття відновлення УАПЦеркви

Лондон. — З благословення Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Владика Мстислава (Скрипника), Архiepіскопа Київського і Перемислявського, Генерального Церковного Управління УАПЦеркви у Великій Британії проголосило 1971 рік Ювілейним Роком Першого Всеукраїнського Собору Відродження УАПЦеркви в 1921 році. В Ноттінгемі відбулася нарада Генерального Церковного Управління, на якій вибрано Діловий Комітет святкування, що його очолює о. протопресв. С. Богатирев. До Почесного Комітету запрошено Митрополита УАПЦеркви Мстислава, Владика Єпископа Львівського і Чернівецького Ореста та Адміністратора Головного Церковного Управління УАПЦеркви о. протопресвітера С. Молчановського. Урочистості відзначуватимуться в Англії 20 червня 1971 р. в Лондоні, як і в інших містах, також восени. До Лондону з цієї нагоди прибуває Митрополит УАПЦеркви Владика Мстислав, якого урочисто зустрінуть о. 10:30 ранку 20 червня біля Англіканської церкви св. Андрія, Голборн Серкл, у Лондон Сіті. Того дня буде відслужена Свята Літургія, а по полудні відбудеться зустріч і мистецька частина свята. Ювілейний Комітет звернувся за закликом до українців, надрукованому також в паризькому тижневику "Українське Слово" з 9 травня, в якому сказано: "Дім закликаємо всіх вірних Української Автокефальної Православної Церкви та всі суспільно-громадські Організації взяти участь у відзначенні і вшануванні цієї історичної дати в житті УАПЦеркви, яка служить Богові й Українському Народу".

11-го липня посвятять площу під православну церкву на „Верховині“

Глен Спей, Н. І. — Будівельний Комітет української православної церкви св. апостола Петра і Павла на Оселі УРС „Верховині“ повідомив, що посвячення площі під ту церкву відбудеться у неділю 11-го липня. Тепер розчищається ґрунт, провадяться відповідні виміри тощо. Це буде урочистість не лише для українців православної віровизнання, а й українців інших визнань. Набудову церкви св. апостола Петра і Павла прислають пожертви також українські католики, про що на сторінках „Народної Волі“ з 27-го травня повідомляв А. Манойло з редакції Будівельного Комітету. Також одна пані римо-католицького віровизнання прислала минулого тижня чек на 30 доларів. Кам'яна п'ятибачна церква буде збудована за проєктом малярки Надії Сомко в стилі модернізованого козацького бароко. І праобразом певною мірою є воздвиження в часах гетьмана Богдана Хмельницького церкви св. Апостола Петра і Павла в Новгороді-Сіверському. На 1000 розісланих Будівельним Комітетом закликів — про хань про пожертви на будову церкви відгукнулися "дотепер майже 300 осіб. Знаємо, що будова нової православної церкви відбудеться саме в 50-ліття створення національної святини — Української Автокефальної Православної Церкви.

В Торонті відбувся Загальний З'їзд Підгаєчан

Торонто (В.П.Х.). — У суботу і неділю, 29 і 30 травня 1971 р., в аудиторії парадної біля Торонто, відбувся Перший Загальний З'їзд Підгаєчан. У З'їзді, його ділових нарадах, концерті, бенкеті та Підгаєчанських Вечерніх взяли участь 600 учасників — підгаєчан із Канади, ЗСА та інших країн. Після вступної молитви, що її провів парох о. М. Набережний, діловими нарадами провадила Президія у складі: інж. Василь Колодичин — голова, (Дітройт), інж. Аполінарий Осадца (Нью Йорк) і п. Микола Барків (Торонто) — заступники; д-р Зіновій Степанів і інж. Петро Салік — секретарі.

Із звітниками членів Головного Підготувального Комітету, зокрема організац. реф. Василя Папіа виходить, що в окремі осередки на терені (Закінчення на стор. 3-ій)

Інж. Андрій Роман Файгель — громадський і пластовий діяч помер у Торонті

Торонто. — В середу 2-го червня ц. р. тут помер нещодавно від розриву серця відомий громадський і пластовий діяч інж. Андрій Роман Файгель. Народжений 12 грудня 1903 р. в с. Нових Калуського повіту, с. п. інж. Андрій Роман Файгель закінчив агротехнічні студії в Сільсько-Господарській Академії в Дублянках. Львова і згодом працював, як агроном і кооператор в системі "Сільсько-Господаря", займаючи в 1937-1938 рр. становище голови Надзірної Ради Окружного Союзу Кооператив у Сокалі і в 1938-1939 рр. голови філії Т-ва "Сільський Господар" в Радехові і члена Надз. Ради кооператив "Довна" у Львові. В 1941-1942 роках був референтом сільсько-господарського шкільництва при Українській Центральній Комітеті в Генеральній Губернії і в 1942-1944 рр. керівником Агротехнічного Відділу при Хліборобській Палаті у Львові. З юнацьких років був активним пластовим членом куреня "Лісові Чорти" і працю в Палаті продовжував, переїхавши на еміграцію в Німеччину і з 1950 р. до Канади. Похорон с. п. інж. Андрія Романа Файгеля відбудеться в суботу 5 червня ц. р. з похоронного заведення Кардинала при вул. Аннет 92 до української католицької церкви св. о. Миколая при вул. Квін і згодом на цвинтар Арк Лови у Торонті. Покійний особисті близьку і дальшу родину в Україні.

Патріарх Пімен

СВОБОДА
UKRAINIAN NEWSPAPER PUBLISHED DAILY EXCEPT SUNDAYS, MONDAYS & HOLIDAYS (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07308

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$18.00; six months \$9.50; three months \$5.00. For UNA members monthly \$5.00.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07308

Загроза ігноранції

У вільному суспільстві немає, мабуть, більшої загрози від тієї, що її створює ігноранція: неінформованість, невігластво, неучеттє. Цю переважну справу обговорює відомий коментатор Дейвід Лоренс у щотижневому виданні журналу „Ю. С. Ньюс енд Ворлд Репорт“. Своєю турботою він відносить головну до молодшої генерації, яка бунтується проти „естаблішменту“ чи „системи“, маючи тільки дуже мало, або й жадного поняття про її функціонування з одного боку, а з другого боку не протиставляє тому естаблішменту жадної іншої системи, яка мала б „голову і ноги“. Самі тільки кліщі, часто відірвані і навіть суперечні, ще далеко не творять системи. При цьому естablishment, як мало дбають про ці справи учасники в школах, чи суспільність, взагалі.

Справу комплікує ще факт, що в Америці кожний другий рік вибирається всіх членів Палати Репрезентативів та одну третю частину сенаторів. Очевидно, що кожному кандидату належить на переможі, залежить на головах, і він старатиметься їх дістати часом „за всяку ціну“, зловачучи собі популярність не так засадами і принципами, як вивом симпатій до якогось „руху“, що може не мати жадного глуму, але може здобути йому потрібні для виборчої перемоги голоси.

Щоб зарадити лихові ігноранції, відповідальні мужи з обох політичних партій створили спільно Інститут Тефта в справах Уряду і цей інститут алаштував спеціальні семінари в багатьох стейтах, намагаючись бодей зменшити, якщо вже не усунути цю загрозу ігноранції.

Справу такої ж або ще й більшої загрози ігноранції можна додати і в нашій українській громаді. Ця загроза тим більша, що ми не тільки нічого не робимо в тому напрямку, щоб її усунути, але про це й цілком не дбаємо. Ми не говоримо собі правди вічної, правди, що базована на перевірених фактах, а не на наших власних міркуваннях. Чи не найбільші проблеми в цьому відношенні мають редакції наших газет. Усі ми свідомі, що може бути багато поглядів на одну чи другу справу, можуть бути різні інтерпретації, але правда є одна. Як же до неї дійти, як навіть перед пресою задержуватися в тасиничні документи і факти, про які наріз повинен бути інформований не тільки.

Загроза ігноранції є люди однаково велика і небезпечна. Її мусить поборювати та поступово ліквідувати вся суспільність. Вибірні засади: „Пізнайте правду, а правда визволить вас“ — сьогодні більше на часі, ніж будь-коли досі.

Новий московський патріарх

Обрання чи точніше проголошення дотеперішнього митрополита Крутицького і Коломенського Пимена „Патріархом Московським і всієї Русі“ викликало досить широкі зацікавлення не так в Советському Союзі, де про це були короткі повідомлення і то тільки в деяких урядових, а не партійних пресових органах, як в усьому світі, поза кордонами СССР. Ця подія привернула увагу світової опії особливо тими, що відбулася вона в Советському Союзі, партійно-комуністичний режим якого визнає релігію за „опіум для народу“ і намагається викоренити „деліційні пережитки й забобони“ за допомогою усіх доступних йому, колись адміністративних, сьогодні „ладейних“ пропагандистських засобів.

Прихід Пимена на пост Московського патріарха, обрання якого відбулося не тільки волею церковного собору, але й волею кремлівської партійної верхівки, ніяких змін в ставленні Московського патріархату до України й українців православного віровізнання не викличе. Не лише за своїми офіційними назвами „Патріарх Московський і всієї Русі“ і „Русская Православная Церковь“, але й за своїм характером і спрямуванням очолювана патріархом Пименом Церква є цілком російською організацією і на українських землях під її юрисдикцією вона є тільки допоміжним чинником і знаряддям здійснюваної режимом русифікації. Факт, що новий патріарх Пимен був колишнім Балтійським єпископом і мав свій осідок в українській Одесі, ніякого впливу на політику патріархату мати не буде. Також і в суперпольському ставленні до режиму новий патріарх продовжуватиме в усьому традиції попереднього митрополита патріарха Алексія. Якщо ж іде про православних українців за кордоном СССР, то й тут патріарх Пимен продовжуватиме започатковані вже давніше намагання „об'єднати“ їх в одній „Рускій Православній Церкві“, а з другого боку розвивати єдність Українського Православ'я і його невідчуженості Москві Церков.

К. Крупський

РІВНОВАГА СИЛ ПЕРЕД ЗАГРОЗОЮ

Понад десять років тому, коли до Денверу в Колорадо „загостили“ совєтські т. зв. „аграрники“, то на летючій в Денвері зустрілі тих совєтських представників енергійним масовим протестом, в якому брали участь не тільки американські урядовці, але й також родопити американців та представники інших етнічних груп.

Пару тижнів тому, коли прибула до Денверу група совєтських зивців атомової ділянки, щоб оглянути будову споруди, в якій використовуватимуть атомову енергію, то тим разом нікому й до голови не приходило, щоб протестувати проти відвідувачів, серед яких, очевидно, як і серед аграрників, понад десять років тому, не бракувало енкаведистів, завданням яких було не тільки берегти несекавистів у своїй групі, але також робити відповідні „попечереження“. Відвідувачів не бажали собі зустрічі з пресою і їхнє бажання було виконане.

Зрозуміло, що така гостина, та й це для совєтських знавців атомового діла, була не до подумання десяти років тому.

А ось, це інша „чужа“: Лондонський „Таймс“, стверджуючи, що Совєтський Союз осягнув паритет з Америкою в потужній ядерній зброї, ризикує запросити визначних світових знавців, щоб висловилися про те, чи нова рівновага сил у світі є більше загрозливою для світового миру. В серії статей на цю тему беруть участь: бувший американський посол в Москві — Аверелл Гарріман, редактор впливового щоденника в Каїро „Ал-Ахрам“ — Мугамад Гейлал, бувший британський міністер оборони — Деніс Гіллі, бувший французький прем'єр К. де Мюрвіль, бувший німецький міністер оборони Йозеф Штраус, бувший голова Ізраїльської розвідки Хаїм Герцог і член редакторського складу московської газети „Ізвестія“ — Владімір Осипов.

Першу із серії (сімох) статей за лондонським „Таймсом“ надрукував „Нью Йорк Таймс“ (а за ним багато американських щоденників) статтю В. Осипова п. н. „Цезарові легіони відійшли, нові сили в „поході““. Зрозуміло, що Осипов типологічно-більшевицькою викиривав нагоду для пропаганди. На вступі статті він каже, що не легковживати собі мілітарної потуги, яку очолює Вашингтон, але на Заході також вже існує ясна поняття про спроможність Совєтського Союзу обстояти за собою і у виняткових умовах наявності своїх союзників. Тому ніхто не сміє легковживати собі його армії та ядерно-балістичних арсеналів.

Осипов признає „чесно“, що його владно незрушимо почуття людей на Заході в їхню самосправедливість і правильність Заходу. Коли на Середземному або Індійському морях появляються

аєтські кораблі, то ті люди уважають це за „зростаючу совєтську загрозу“, але тих людей не турбує те, що ЗСА від власної дискреції утримують в Південно-східній Азії більшу армію, як та, з якою Наполеон наступав на Москву.

„Який міжнародний авторитет і коли дав Америці і Британії виключне право посылати їхні кораблі там, де тільки вони захочуть. І який авторитет позбавив Совєтський Союз цього права?“ — запитує Осипов, а далі каже: „Ми не віримо в „воєннокорабельну дипломатію“. Ми не маємо „зловмих інтенцій“ на океанських шляхах, але подобається вам чи ні, вінні ми мусимо знати те, що діється кругом нас. На це маємо право і будемо використовувати його“.

„Приблизно те саме можна сказати про совєтську донасту модерної зброї арабським країнам, — продовжує Осипов. Зрозуміло, що ми не доставляли б зброї, якби Ізраїль виконав резолюцію Ради Безпечення при ОН ч. 242, яка підтверджує принцип про те, що агресора не треба винагороджувати“.

Не маємо заміру наводити більше думок Осипова з його названої статті, в якій він робить більше закидів Ізраїлю і Заходові, а радше Америці. Постає питання: де лежить причина закидів на початку цієї статті відвідини совєтських атомових знавців і того, що сьогодні американський прес не може не висловити опії власних кореспондентів і та преса послугується тим, чого десяти років тому напевно була б не допустила на свої сторінки.

Частину відповіді на це питання знаходимо у статті „Змін і змін в американській — совєтських взаминах“, надрукованої у відомому кварталнику „Форейн Аффейрс“ з квітня 1971 року. Автором статті є визначний американський професор політичних наук та історії Ганс П. Моргентау. Проф. Моргентау стверджує, що американська реакція на совєтську міждержавну політику скаже з крайності в скрайність, і то як на довшу, так і на коротшу мету. В часі війни Сталін став для американців добрим „дядьком Дядьком“, а вже від 1947 р. Кремль замінявся на головну квартиру всякого зла, а 27-го серпня 1970 р. „Нью Йорк Таймс“ повідомив з Сан-Клемент, що „авторитетні джерела з Білого Дому заявили, що ЗСА на спілку з Совєтським Союзом пригтовляються створити мирові збройні сили для встановлення і здержування миру на Середньому Сході“.

Ось такі то суперечності дезорієнтують широкі круги суспільства, яке губиться в осуді цих політичних подій, бо не всілі слідувати та сприймати такі драстичні зміни.

Сміло можемо твердити, що ті зміни роблять те більше (Закінчення на стор. 4-й)

Роман Купчинський

СОТНИК УСС МИРОН ЛУЦЬКИЙ

Спомин у 10-ліття смерті

Десять років... Для мало-го — як п'ятдесят, для середнього — як десять, для старого — як два, а найвище — як три.

Десять років минуло з березні 1971 р., як зійшов з цього світу сотник УСС МIRON Луцький, знаменитий воєн аєтської і української армії, визначний громадянин, чесна людина і добрий друг. Зійшов зі світу не в своїй родинній маєткуні Яничині б. Перемішлян у Галичині, не в своїй рідній країні, а далеко за морем — у Канаді. Залишив свою дружину Любов з Карановичів, свого молодшого брата Володимира і його родину, своїх сестер і їхні родини. А крім них — товаришів по зброї, співробітників у громадській праці та людей, які його знали і цінили.

МIRON Луцький... Встануть передо мною образи минулого, почавши від 1916 року...

Село Тушинка над Ценивкою, допливом Стрипи. Записаний поля, а за Ценивкою, на сході, російські війська. В Тушинці, виселений з цилійського населення, полк УСС...

Одного дня з'явився в Тушинці четар 41 австрійського полку (Червильського) і зайшов на квартиру „Артистичної Горстки“ (Іван Іванець, Теофіл Мойсейович, Лесь Новітій Розлуцький, Лев Гец, Лев Ленкий, Василь Воробець, Роман Купчинський, Михайло Гайворонський). Користуючись з часового спокою, „Артистична Горстка“ продовжувала там свою мистецьку діяльність. Хлопці малювали, писали, композували пісні, фотографували. 41 полк прийшов на фронт над Ценивку, а МIRON Луцький використав це і навідався до нас. Цікавився образами, піснями і фотографіями та провів з нами кілька годин. Від тоді залишився в моїй пам'яті: присимий, чемний, інтелігентний, цікавий в розмові.

Минуло з того часу два роки. Австро-Угорщина розлетілася, українці проголошили самостійність східної Галичини, почалися бої за Львів, а далі вибухла українсько-польська війна.

Третього вересня 1918 р. прийхав я з месою сотнею під Львів з-під Хотини. Виварювався в Посухові і бачу — підходить до нас поручник в австрійській уніформі, жовті вилогни, на грудях багато медальонів, а на першому місці „Кроне-Орден“, одне з найвищих військових відзначень в австрійській армії. Пригладяюся до старшини — МIRON Луцький! Пізнав він і мене. Широк привітався. Питаю, звідки він тут узявся. Пришов з Львова, з цитаделі. Прилучився до відділу соти. УСС Осипа Букшанового і став його ад'ютантом. Відділ обсадив цитаделю, а його вислав Букшановий по інші частини УСС, що приїздили під Львів. Але ми зараз не пішли, Зробили спершу з іншими двома сотня-

ми наступ на головний двіг — як п'ятдесят, для середнього — як десять, для старого — як два, а найвище — як три.

Після відвороту зі Львова сотні. Букшановий став командантом бригади УСС, а Луцький — шефом штабу. Відтоді були ми з МIRONом Луцьким разом аж до розвалу Української Галицької Армії. Після цього розвалилися хто куди. Я опинився в 1920 р. в Кам'янці Подільській. Там ген. МIRON Тарнавський дістав від соти. Володимира Вемка підводу, бо задумав переїхати нею через Галичину на Закарпаття. Поїхав з ним його син — підросток, я і мій брат, хор. УСС, Богдан.

Але не заїхали ми далеко. В селі під Рогатиним зустріла нас вночі на квартирі польська поліція, заарештувала і завезла до Рогатина. Там генералового сина звільнили, а нас через Львів повезли до табору полонених у Тухолі на Помор'ї. Коли ми приїхали, нас заарештували до польської команди табору, за якої пізніше ми увели за доти, де на таборі полонених, а звичайний військовий перегляд, там, у вільній Україні. З того часу ми заклали за доти. МIRON Луцький був внутрішнім командантом полонених. Він усеє час цилій опікувався генералом, ходив часто в його справах до польської команди і часто зазнав прикроць, як і за клопоту полонених старшин та стрільців. Але не здавався і поляки шанували його.

Після кількох місяців нас поодинокі випустили з табору і кожний поїхав в Галичину. МIRON Луцький вернувся до свого маєтку в Яничині і там зразу включився в громадське життя: мав постійний зв'язок з б. українськими військовиками, був членом хору „Бандурист“ та їздив з ним з концертами (мав гарний теноровий голос) і був довший час головою „Сільського Господаря“. Коли в 1939 р. ринула на Галичину більшовицька армія, заступала його разом з дружиною в Яничині. Одного дня він і його дружина з'їхалися у Львів. Мали з собою пару валіз і кілька клунків. То все, що могли потайки вивезти з Яничини. Іхали, під нічів. Побажав їм всякого доброго в тій небезпечній виправі і сердечного попросив їх. Бог дав, що щасливо пройшли границю. Знайшлися, хоч не у вільному, але все таки у вільному світі.

В 1941 р. німецько-польська війна змусила МIRON Луцького повернутися до Яничини. Пізніше економічна праця в Києві, а там знову відворот, виїзд до Німеччини, переселення табору, а після пару років виїзд за океан, до Торонто в Канаді.

В Канаді праця, яка тривала. Важко було, здоров'я виділо... Все таки брав живу участь в товариствах і організаціях, у першу чергу — військових.

В березні 1961 р. сотник МIRON Луцький попрощався з цим світом.

Залишив за собою глибокий смуток і ширий жал не тільки рідних — друзів, братів, сестер і сестринок, але й товаришів зброї, співробітників і громадян.

Нехай ці слова будуть сердечним грудкою на могилу незабутнього МIRONа Луцького!

Леонід Полтава

ТРАВНЕВИЙ З'ЇЗД АНТОРІВ

(2)

У творчій праці живих живуть і ті, які вже відійшли з цього світу. Доки існує український театр — не помре його жадний актор, не загине й українське слово та наша національна культура у всіх її проявах. І на цей з'їзд прибули не тільки актриси та актори, а й драматурги, представники мистецтва, працівники кіно й телебачення, театральні адміністратори, декоратори, режисенти, всі, що сукупно творять великий і значний завіт української культури на північноамериканському континенті. До Почесної Президії З'їзду були запрошені о. Степан Столярчук із Канади, редактор „Народної Воли“ В. Вергані, як драматург, Леонід Полтава. До Комісії були обрані: Верифікаційної — пп. Юрій Кононів, М. Івасевич, Р. Сердюк; Номінаційної — Валд Калін, Маргет, Ірина Лаврівська, Ом. Урбанський, М. Кавка і голова Комісії Володимир Карп'як; до Резолюційної — о. С. Столярчук, С. Куріло, П. Стерпані. Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

(Продовження буде)

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Ділові наради З'їзду були дійсно діловими, хоча мало чим нагадували шаблонний перебіг. Короткими хвилинами спогадів політичних, наприклад, актор „Заграви“ Р. Тимчук; актор Євген Куріло розповів про постанови ОМУС-у 25 років тому, сказавши, що на першому З'їзді в Австрії в 1946 році були 48 осіб, а тепер беруть участь майже 100 діячів. Третій і останній З'їзд ОМУС-у відбувся в Зах. Німеччині в 1948 році, а тепер відбувається ось цей четвертий, який в історію українського театру за кордоном напевно ввійде, як Весняний З'їзд — повний яр, горіння та конкретних плянів. Для продовження тиглості існування ОМУС-у були відчитані протоколи попередніх З'їздів. І знову: у 3-му З'їзді брали участь у Німеччині 90 працівників української сцени, а в цьому, Весняному в Америці — 105, дарма, що 21 особа не змогли прибути з різних оправданих причин (чимало через фінансові міркування, бо лише притігати десь із далекого Заходу коштує майже те саме, що притігати з Європи). У дискусії брали участь, пп. Хабурський, оперовий соліст І. Гощ, Е. Куріло, С. Крижанівський, В. Шапаровський, співачка з Міннеаполісу п-і Оксана Вриня, Я. Пінот, Рудакевич, Ю. Кононів та ін.

Рефлексії з мистецької виставки Ждана Ласовського

Вступ на Презентацію \$4.00, на Забаву \$3.00

РІВНОВАГА СИЛ ПЕРЕД ЗАГРОЗОЮ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

шу дезорієнтацію і в нашій суспільно-політичній думці. В тих змінах лежить причина того, що одні готові (принаймні на сторінках нашої преси) воювати з Москвою, а другі зовсім спустошилися на дню, та бачать причину нашого національного зла тільки в українських націоналістах, і тому при кожній нагоді лаяють та ганяють тих націоналістів. Тим часом, і одні і другі не є в курсі справи, бо, думаючи перестарілими категоріями, розминаються з дійсністю. Вони думають собі, що самостійність України може принести тільки війна. Отже, не здаючи собі справи з того, що в теперішній війні між світовими потугами ніякої вигоди не було б. Увесь нарід України став би жертвою війни і Україна зникла б безповоротно.

Ті, що ще досі думають про війну між ЗСА і Совєтським Союзом, обов'язково повинні позайнятися з книжками на цю тему довідника президента Ніксона в справі державної безпеки проф. Генрі А. Кіссінгера. Мають ніхто інший з авторів на цю тему не аналізує так всебічно і логічно справи війни між ЗСА і Совєтським Союзом, як це робить Кіссінгер. В його книжці "Конечність вибору" (Necessity of Choice), кінцевої можливості відкритого удару між ЗСА і Сов. Союзом, в якому американський континент був би ще не зазнав воєнної шкоди, Кіссінгер кладе на час малярської революції в 1956 р. Але вже й тоді, каже він, Америка не хотіла заплатити і тодішньої ціни.

Також в інших своїх книжках, як "Ядерна зброя і загроза політиці", "Проблеми державної безпеки" та "Американська загроза політиці", проф. Кіссінгер уявляє ядерну війну за самобудовою для обох сторін. Не зважаючи на це озброєння країн він уявляє за кожне, бо пошкоди, тільки озброєнням можна відстрашити противника погугу від несподіваного нападу. Будучи в стані такої чутливості до війни, обидві погуги зберігатимуть мир навіч в таких конфліктах, як кубинська криза, арабсько-жидівські спори і т. п.

Ось який вигляд на взаємини між теперішніми великодержавками доводить частину нашого громадянства до безнадійності. Вони починають уважати українську визвольну справу за безнадійну. Мовляв, де ж там Україна може протиставитися такій потугі, як Росія.

І справді, справа виглядала б безнадійною, якщо вона була б такою, якою представляють її московські кореспонденти та американські теоретики, які беруть під увагу лише інтереси тих, кому служать. Може було б так, як вони думають, якщо світ починався б і кінчився б Америкою і Росією.

На шість, так воно не є, і це так переконалим потверджує нам автор другої із згаданої серії статей — бувший британський міністер оборони Деніс Гілі. У його статті "Зміна рівноваги сил" Гілі каже, що вже появляються сили, які в короткому часі порушать ту рівновагу, і то незалежно від того, що ЗСА з Совєтським Союзом вже виробили техніку вдержування того балансу навіть засобами підбурювання деяких країн до конфліктів між собою. Це роблять великодержавки з метою протидії зрощенню третьої сили, яка могла б зробити приклад несподіванку котрийсь із них. Гілі передбачає те, що не

кі замість бачити причину зла в московському неюдському шовінізмі, вони ганяють та лають український націоналізм і, запозичивши в американських теоретиків закид емоційності, закидають ту емоційність кожному, хто обстоює право українського народу на незалежність.

Тому дозволимо собі навести те, що каже про емоційність автор есею "Серед снігів":

"Рим оновили християни. Що ж дало силу неписемному християнству з його найвищими проповідями перемогти римського філософа, обтяженого вантажем грецької і догредської мудрості? Може християнський проповідник знав щось таке, чого не знав римський філософ? Ні, справа не в цьому. Філософ знав більше, ніж християнський проповідник. І взагалі: суттєва різниця не в тім, що один знає, а другий не знає. Суть — у граду емоційності, з якою люди на ставляться до тієї чи іншої істини. Один просто знає це. Другий живе цим. Для одного дана істина є просто інформацією, знанням. Для другого — откровенням, без якого життя втрачає сенс."

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"

В іншому місці есею сказано: "Реалісти" на Україні ніколи не були українцями — вони неминуче ставали малоросами. Біймося, як вогулю "реаліста", коли хочемо бути українцями!"